

mer om Morgenens havde haft et Afmagtsanfald. Han bebrejdede hende, at hun ikke straks havde sendt Bud efter ham; men den Gamle svarede paa sit sære Jysk, at Godsejeren »saa møj bestimt« havde forbudt hende det.

Om Eftermiddagen kom han igen, og Meta fulgte med for at tilbyde sin Hjælp i Huset eller med Pleje. Hun bragte ogsaa en lille Krukke Hindbær-syltetøj, som hun vidste Dihmer holdt af. Foreløbig blev hun dog i den forreste Stue, mens hendes Mand gik ind i Sovekammeret.

Povl Gaardbo tog Plads ved Siden af Sengen. Den stod langsmed den indre Væg og fyldte det meste af Rummet. Han mærkede straks, at Tilstanden havde forværret sig betænkeligt. Ved en Undersøgelse viste det sig ogsaa, at Legemet var koldt, Pulsen glippende og svag.

Han følte det som sin Pligt at sige ham, at der som han endnu havde Bestemmelser at tage, skulde han helst ikke opsætte det.

Torben, der selv havde forstaaet, at det store Øjeblik nærmede sig, svarede rolig:

»Alting ligger ordnet. Der vil ingen Forandring ske med Favsingholm, fordi jeg gaar bort. For min Grav har mine Forfædre allerede sørget. Den staar muret derinde paa Favsing Kirkegaard. Nøglen til den Jerndør, som lukker for Nedgangen, vil De finde